

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Aabenbaring, Konst og Vidskab

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 264. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_312_10-txt-shoot-idm1299/facsimile.pdf (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

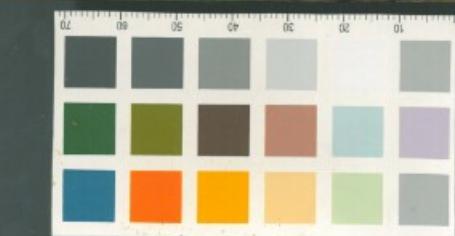
[Læs CC0-erklæringen](#)

mæssig til, naar Aand aabenbarer sig for Aand, og den Uvirkomhed, formedelst hvilken man er i Aanden, er netop det modsatte af den, formedelst hvilken man er i Kiedet, og netop Beitingelsen for den Virksomhed Kiød. Klumpen modsætter sig, Beitingelsen for at aandig Virksomhed o: al Konst og Vidstab. Tænker man nu ydermere herved paa hine hellige Guds Aand, der, efter Kiedet, kom til at glemme sig selv i Aanden, da seer man let, at deres Virksomhed forudsatte en ganske overordentlig aandig Virksomhed, og noget ganske andet end en Kiød.

Neppe vilde det sonnet Umogen at rose ved Eligt, dersom det ikke havde været nødvendigt, for at berore den Sandhed, som paa tvende Maader har gjort Snakken muelig, den nemlig, at vi ere slakte med Ordet, ikke blot forsaavidt vi levende gjordes ved Aanden, men selv forsaavidt vi reistes i Stovet, ikke blot forsaavidt vi sik Lunge og Tunge til at tale, men selv forsaavidt vi ogsaa fulde benavne de sandelige Ting som saabanne o: i deres Forhold til vort Legeme og vores Sandser. Dersor kan allehaande Skær og Skader saavelsom Poppes drenges lade Munden løbe, skondt de ei har Aand, og Sandse Sproget kan man lære uden den, men Billed-Sproget lader sig ei lære, fordi det ti

er Lyden, men Betydningen det gørster om, og ikun Aander ved, hvad Ord for Aand betyder, thi det betyder Aand. Vilde man nu spørge, hvorledes Mennesket sit Mundin op, eller paa Eddas Maal, hvad der var det første Ord, som Mimes Hoved mælte, da er det vel ei neml at sige, men ei at tale om, at man vel, uden at tage meget Heil, kunde begåvlig svare: ab mit Vorner og Abeten, saa kan man eroslig svare med Edda, at de første Ord gjaldt Runerne paa Solens Øjold, paa Bjorne-Labben, og Vene-Nebbet, og Brages Tunge, fort sagt, at Mennesket oplod sin Mund for at nævre hvad han saae, og som han saae det, og at han mæatte falde, for han mækkede, at Jors den havde et eget tiltrækkende Forhold til hans Legeme. Ørynen gik frem for ham, og han faldte dem, som han saae dem i Aanden, bervor kildes han ingen Atelat sin Grænde, men at de Navne han gav, ogsaa betegnede det sandelige Forhold, fulgte nødvendig deraf, at Skaberen forsfod sin Konst, men det var hvad Mennesket fulde først østerhaanden opdagte. Willed-Sproget o: Ordet Brug til at afbilda Tingenes aandige Forhold, er althaa ældre end Hverdags-Sproget o: Ordines Anvendelse til at betegne Tingenes sandelige Forhold, og mærkligt

(19)

er det, at det har man dog af Historien altså fundet sig noth til at indromme, uden dog at mørke hvordan man vredeude ved at sige: Mennesket var i Begyndelsen et Dyr og talte Gudernes Sprøg; der fattedes blot, at man skulle lagt til: nu er Mennesket blevet en Gud, og snakker som et Fæ. Et det en historisk Sandhed, at Billed-Sproget er vildt, da er det en ligeban, at Synet, som det forudsætter, er endnu selbre, og er nu både Syn og Billed-Sprogets Noget, vi endnu ikke har begrebet, da var Mennesket ustridig i Begyndelsen mere end vi endnu begribe, og altsaa ikke et Fæ, men en Gud mod os, det er synes mig, en reen Regning. Saaledes see vi, at Historien stemmer overeens med Bestuelsen, og fortæae med hvad Det alle historiske Folkeszed begynde dres Sagn med en Gudernes Alder.

I det aabenbarede eller prophetiske Ord, aabenbaret, fordi det udfører noget Hemmeligt, prophetisk, fordi Hemmeligheden i sin Lid skal opdages, i det har vi haade hvad Konsten skal danne, og fornemmelig danne i, men hvor er nu Konsten? Hør at finde den, maas vi ikke blot see, men til lige høre Billed-Ordet, og høre det synge. Sang, det sige Zuglene os, er den naturligste af alle Konster, altsaa Konsten i sin Nature: Udtynket af

